

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/8/2015
Identifikačné číslo spisu:	3112010448
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3112010448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 23. novembra 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného U. R. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1, písm. b/, písm. c/, písm. d/, odsek 2 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. februára 2012, sp. zn. 3To/3/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného U. R. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 26. októbra 2012, sp. zn. 8T 40/2012, bol uznaný za vinného obvinený U. R. zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, odsek 2 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

napriek tomu, že obv. U. R. bol rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne, sp. zn. 1T 390/2001, právoplatne dňa 24. januára 2002 za spáchanie pokračovacieho trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. zákona ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov nepodmienečne so zaradením pre výkon trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny,

obv. 1/ U. R., obv.2/ J. X., obv. 3/ J. W. a obv. 4/ N. W. najmenej od začiatku roka 2011 získavali, prechovávali a distribuovali doposiaľ neustáleným drogovo závislým osobám a konzumentom metamfetamín, heroín a fentanyl, a to tým spôsobom, že vytvorili medzi sebou zoskupenie s pôsobnosťou na území miest Trenčín, Trnava, Hlohovec, Bánovce nad Bebravou a ich okolia, pričom omamné a psychotropné látky zadovážovali od neznámych osôb obv. J. W. a N. W. a tieto neskôr

dávkovali a predávali spolu s obv. U. R. a obv. J. X. na základe telefonických požiadaviek a zaznamenaných zvukových záznamov a ich prepisov drogovu závislým osobám a konzumentom, a to J. H., N. X., Y. T., W. T., R. R., G. J., ako i s políciou spolupracujúcej osobe D. A., pričom bolo zistené, že

1. obv. J. X. spoločne s obv. U. R. si dňa 27.04.2011 od obv. J. W. na presne nezistenom mieste prevzali 1 ks igelitový sáčok s obsahom hnedého prášku nezistenej hmotnosti so zataveným koncom, ktorý u seba prechovával obv. J. X. až do 21.30 hod. dňa 27.04.2011, kedy ho predal v Bánovciach nad Bebravou pri benzínovej pumpe G. za sumu 480 € osobe D. A., nar. XX.X.XXXX, ktorá ho následne dňa 27.04.2011 v čase o 22.15 hod dobrovoľne vydala pre účely trestného konania, pričom expertíznym skúmaním bolo zistené, že predmetný sáčok o hmotnosti 9636 mg obsahoval 71,3 mg absolútneho fentanylu, čo zodpovedá minimálne 79 obvykle jednorázovým dávkam drogy v prepočte v hodnote na čiernom trhu 632 €,

2. obv. N. W. na základe pokynu obv. J. W. dňa 31.05.2011 v čase asi o 15.10 hod. v Hlohovci na parkovisku pred X. na ul. Q. predala 1 ks sáčok s obsahom hnedého prášku osobe J. H., nar. XX. X. XXXX trvalé bytom Z. za sumu 250 €, ktorý zakúpený tovar dal G. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom S., pričom boli J. H. a G. J. zadržaní príslušníkmi polície a G. J. dňa 31.5.2011 v čase o 15.20 hod. igelitový sáčok dobrovoľne orgánom polície vydala, pričom expertízou bolo zistené, že zaistený sáčok o hmotnosti 4706 mg obsahoval 19,80 mg absolútneho fentanylu a 315 mg absolútneho heroínu čo zodpovedalo 22 obvykle jednorázovým dávkam drogy v hodnote na čiernom trhu 222 €,

3. obv. J. W. a obv. N. W. v byte v F., v byte na X. poschodí na ul. J. č. XX/X, ktorý mala obv. N. W. v prenájme prechovávali modré igelitové vrečko s obsahom bielo hnedého prášku a 2 ks igelitových vreciek s obsahom bieleho prášku až do dňa 31.5.2011 do 16.15 hod., kedy pri domovej prehliadke z predmetných zaistených vecí bolo expertíznym skúmaním zistené, že modré igelitové vrečko o hmotnosti 40.620 mg obsahovalo 158,42 mg absolútneho fentanylu a 2.722 mg absolútneho heroínu, čo zodpovedá minimálne 176 obvykle jednorázovým dávkam drogy, ktorých hodnota na čiernom trhu predstavuje 1 760 €, 1 ks igelitové vrečko o hmotnosti 491 mg obsahovalo 478 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 9 obvykle jednorázovým dávkam drogy a 1 ks igelitové vrečko o hmotnosti 466 mg obsahovalo 458 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 9 obvykle jednorázovým dávkam drogy v hodnote 126 €.

Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Fentanyl je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny omamných látok.

Heroín (diacetylmorfín) je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to obvinenému súd uložil obvinenému U. R. podľa § 172 odsek 2 Tr. zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 5, odsek 8 Tr. zákona s prihladnutím § 37 písmeno m/ Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 3 písmeno b/ Tr. zákona súd obvineného U. R. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 odsek 2 písmeno c/, odsek 4 Tr. zákona súd obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 76 odsek 1 Tr. zákona s použitím § 78 odsek 1 Tr. zákona súd obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 77 odsek 2 Tr. zákona s použitím § 51 odsek 4 písmeno j/ Tr. zákona súd uložil obvinenému povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa počas plynutia ochranného dohľadu alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podali odvolanie obvinení 1/ U. R., 2/ J. X., 3/ J. W. prostredníctvom svojho právneho zástupcu, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením, č.k. 3To/3/2013-2001, z 21. februára 2013 tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie troch vyššie menovaných ako

nedôvodné zamietol.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený U. R. v zákonnej lehote prostredníctvom obhajcu dovolanie, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, Tr. por. Dôvodil tým, že rozhodnutie prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Poukázal na to, že v priebehu trestného konania neboli vykonané dôkazy, o ktoré prvostupňový i odvolací súd opreli svoje zistenia a závery o vine dovolateľa, a to zvukový záznam z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky i ďalšie zvukové záznamy. Podľa názoru obvineného, zvukové záznamy neboli vykonané na hlavnom pojednávaní na technickom zariadení a ani oboznámením ich celého písomného prepisu. Údaj o prečítaní týchto dôkazov je podľa dovolateľa len formálny, dôkazy v skutočnosti vykonané neboli a ani nemohli byť, nie je to možné z časového hľadiska. Obvinený je toho názoru, že predmetné záznamy telekomunikačnej prevádzky (č.l. 824 - 1212) a prepisy zvukových záznamov (1218 - 1280), mali byť, ako jeden z rozhodujúcich dôkazov o vine obvineného, oboznámené a na hlavnom pojednávaní vykonané v súlade s ustanovením § 270 ods. 2 Tr. por., a až po ich prebratí na hlavnom pojednávaní mohli byť predmetom hodnotenia zo strany súdu. V tejto súvislosti zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 To 18/2010. Obvinený má za to, že nakoľko tieto dôkazy neboli vykonané vôbec, zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu, nemohol sa ku každému z dôkazov vyjadriť v súlade s ustanovením § 271 ods. 1 Tr. por., neboli vykonané dôkazy na jeho obhajobu, na ktoré v písomných vyjadreniach stále poukazoval. Obvinený má ďalej za to, že na hlavnom pojednávaní neboli v súlade s ustanovením § 117 ods. 8 Tr. por. vykonané dôkazy oboznámením písomnosti týkajúce sa použitia agenta, čo znemožňuje celkovo posúdiť oprávnenosť použitia takéhoto agenta v tomto trestnom konaní. Namietal, že obvinený a jeho právny zástupca nemali možnosť oboznámiť sa na hlavnom pojednávaní s príkazom na použitie agenta podľa § 117 ods. 5 Tr. por., ako aj s ďalšími písomnosťami týkajúcimi sa jeho použitia, pretože tieto dôkazy na hlavnom pojednávaní neboli vykonané, čo je podľa názoru obvineného zásadným porušením práva obvineného na obhajobu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na ustanovenie § 117 ods. 13 Tr. por., podľa ktorého mali byť súčasťou spisu tiež písomnosti týkajúce sa použitia informačno-technických prostriedkov, pričom do spisu boli založené iba prepisy hovorov agenta na č. l. 1219-1280. Na záver obvinený uviedol, že činnosť agenta a použité informačno-technické prostriedky zohrali dôležitú úlohu v trestnom konaní a zásadným spôsobom ovplyvnili jeho ďalší priebeh najmä vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku dovolateľa a vôbec jeho posúdenia ako trestného činu, preto podľa jeho názoru tieto dôkazy mali byť na hlavnom pojednávaní vykonané, najmä ak súd rozhodnutie o vine oprel o tieto dôkazy. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 3To/3/2013-2001, zo dňa 21. februára 2013. Zároveň navrhol, aby dovolací súd podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému sudu v Trenčíne, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín podaním z 17. marca 2016, v ktorom poukázala na to, že všetky dôkazy boli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom a nebolo porušené právo na obhajobu obvineného U. R.. S argumentáciou uvedenou v dovolaní sa nestotožnila, nakoľko dôkazy boli na hlavnom pojednávaní vykonané v súlade s Trestným poriadkom. Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 5. septembra 2012 jednoznačne vyplýva, že prepisy záznamov telekomunikačnej prevádzky boli oboznámené prečítaním na hlavnom pojednávaní s uvedením konkrétnych čísel listu trestného spisu. Podľa krajskej prokurátorky, obvinený mal možnosť sa k týmto vyjadriť, čo aj na hlavnom pojednávaní využil a tiež nenamietal spôsob vykonania dôkazu a nemal pripomienky k čítaným listinným dôkazom a ani vykonanie ďalších dôkazov. Zdôraznila, že okrem výpovede svedka F., obvinený U. R. ani jeho obhajkyňa, nenavrhovali vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. Prokurátorka má za to, že tento dôkaz bol vykonaný v súlade s ustanovením § 270 odsek 2 Trestného poriadku, pričom tak okresný ako aj krajský súd, sa všetkými prepismi záznamov telekomunikačnej činnosti zaoberali aj vo svojich rozhodnutiach a krajský súd v odvolacom konaní dokonca niektoré z prepisov záznamov doslovne citoval vo svojom rozhodnutí. Taktiež sa v odvolacom konaní súd zaoberal námietkami obvineného U. R., ktoré sa týkali záznamov telekomunikačnej činnosti.

Vo vzťahu k príkazu na použitie agenta krajská prokurátorka uviedla, že v zmysle § 117 odsek 8 Trestného poriadku písomnosti týkajúce sa použitia agenta sa do spisu založia len vtedy, ak prokurátor v obžalobe navrhne vykonanie dôkazu skutočnosťami zistenými agentom. Vzhľadom k tomu, že takýto dôkaz nebol navrhnutý v obžalobe, ani na hlavnom pojednávaní, nebolo potrebné oboznamovať príkaz na použitie agenta. Navyše, do kontaktu s agentom prišiel odsúdený X., ktorý stretnutie opísal na hlavnom pojednávaní, a ani dokaz výsluchom agenta vykonaný nebol, nakoľko tento pre rozhodnutie vo veci nebol nevyhnutný. Vychádzajúc z uvedených skutočností má krajská prokurátorka za to, že nie sú naplnené podmienky na aplikáciu § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por. Preto navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie podľa § 382 Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por., dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por., v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že právo na obhajobu je jedným z najdôležitejších práv garantovaných nielen ústavou, ale aj medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, a preto je jeho porušenie považované za závažnú vadu konania. Na druhej strane, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu v jednotlivých štádiách trestného konania zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., len pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní. Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že sa jedná o porušenie práva na obhajobu takým spôsobom, ktorý by mal podstatný vplyv na rozhodnutie súdu. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že by sa jednalo o prípady, kedy by obvinený nemal obhajcu, hoci by ho podľa zákona mal mať, ak by obhajca nemohol riadne uplatniť svoje práva, pretože by nebol upovedomený o čase vykonávania úkonov (viď R 81/2003-I) a iné.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2011, právo na obhajobu potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu konštatuje, že súd prvého stupňa vo vzťahu k obvinenému U. R. vykonal na hlavnom pojednávaní dôkazy, ktoré vyhodnotil jednotlivo a v ich vzájomnom súhrne tak, ako mu to ukladá § 2 ods. 12 Tr. por. a zároveň oprel svoje rozhodnutie o jeho vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu. Je potrebné zdôrazniť, že v konaní pred súdom sudca stanovuje rozsah dokazovania v záujme zabezpečenia tejto zásady, pričom do úvahy môže brať iba zákonne získané dôkazy. Vzhľadom na skutočnosť, že Trestný poriadok neustanovuje dôkaznú silu jednotlivých dôkazov a nepredpisuje, akým dôkazným prostriedkom má byť určitá relevantná skutočnosť dokazovaná, nemožno s poukazom na vyššie uvedené, považovať za porušenie práva na obhajobu obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov.

Podľa názoru najvyššieho súdu, súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. a spôsobu, ktorým prvostupňový súd hodnotil dôkazy nemožno nič vytknúť. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutie uviedol, ktoré skutočnosti mal za preukázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutok, pre ktorý bol obvinený uznaný vinným sa stal v rozsahu, v akom bol ustálený súdom prvého stupňa.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. namietal nezákonný spôsob vykonania dôkazov zo dňa 5. septembra 2012 rozhodujúcich pre vyslovenie záveru o vine obvineného na hlavnom pojednávaní, a to zvukových záznamov z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky a ďalších zvukových záznamov tým, že ich súd nevykonal na príslušnom technickom zariadení a neoboznámil ich celým písomným prepisom. Na tomto mieste je potrebné najprv uviesť, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Najvyšší súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že obvineného usvedčujú nielen dôkazy získané z informačno-technických prostriedkov pri odpočúvaní a zázname telefonickú prevádzky (č.l. 824-1212 vyšetrovacieho spisu), z obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov (č.l. 1219-1280 vyšetrovacieho spisu) a záznamov zo sledovania osôb a vecí (č.l. 1281-1288 vyšetrovacieho spisu), ale hlavne z výpovedí obžalovaného J. X. z hlavného pojednávania i prípravného konania, pravdivosť ktorých potvrdzovali svedecké výpovede svedkov Ing. R. O., N. X., W. T., Y. T., R. R., J. H. a G. J., a tieto dôkazy súd posudzoval v kontexte s obsahom ostatných vykonaných priamych i nepriamych dôkazov. Takisto je potrebné vziať do úvahy aj skutočnosť, že obžalovaní v 2. až 4. rade urobili na hlavnom pojednávaní po poučení v zmysle § 257 ods. 3, ods. 5 Tr. por. vyhlásenie o vine zo spáchania skutkov, ktoré im boli obžalobou kladené za vinu, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sa jednalo o organizovanú skupinu.

Obvineným namietaný dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa viaže k

dokazovaniu. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní, alebo ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. naozaj všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k námietke obvineného, že prístup súdu vo vzťahu k vykonaniu vyššie uvedených vecných dôkazov na hlavnom pojednávaní bol formalistický, najvyšší súd uvádza, že podľa § 270 ods. 2 Tr. por. povaha zvukového záznamu pripúšťa aj jeho vykonanie oboznámením písomného prepisu, preto túto námietku vyhodnotil ako irelevantnú. Vzhľadom na rozsiahly charakter listinných dôkazov sa nemusí čítať celý obsah listinného dôkazu, ak obsahuje aj skutočnosti, ktoré sa bezprostredne nedotýkajú prejednávanej veci, resp. dokazovanej skutočnosti, postačí prečítať aj len relevantnú časť listinného dôkazu, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti. Uvedený postup je aj v súlade s ustanovením § 253 ods. 3 Tr. por. a má sa tak zabezpečiť zefektívnenie a zrýchlenie dokazovania.

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že ak sa má zvukový záznam použiť ako dôkaz v konaní pred súdom, treba k nemu pripojiť, ak to vyhotovený záznam umožňuje, doslovný prepis záznamu s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti vykonávania záznamu v zmysle ustanovení § 114 ods. 6 a § 115 ods. 6 Tr. por. V danom prípade boli splnené kumulatívne podmienky pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky zákonným sudcom a v súlade s citovanými ustanoveniami Tr. por. boli vyhotovené doslovné prepisy týchto záznamov príslušníkom Policajného zboru vykonávajúcim odpočúvanie, ktoré sú zároveň uložené na CD (č.l. 824-1288 vyšetrovacieho spisu). Dovolací súd dodáva, že v prípade potreby si tiež obvinený alebo jeho obhajca mohli zabezpečiť na vlastné náklady prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky. Argumentácia obvineného, že sa nemohol vyjadriť ku každému z dôkazov v súlade s § 271 ods. 1 Tr. por. tiež neobstoí, keďže predseda senátu vykonal listinné dôkazy v súlade s § 269 Tr. por. ich oboznámením na hlavnom pojednávaní 5. septembra 2012 a vyzval procesné strany na vyjadrenie k čítaným listinným materiálom. Obvinený nemal žiadne pripomienky k čítaným listinným materiálom.

Pokiaľ obvinený namietal v dovolaní, že nemal možnosť oboznámiť sa s príkazom na použitie agenta podľa § 117 ods. 5 Tr. por., najvyšší súd v zhode s vyjadrením prokurátorky krajskej prokuratúry poukazuje na ustanovenie § 117 ods. 8 Tr. por., v zmysle ktorého písomnosti týkajúce sa použitia agenta sa založia do spisu len vtedy, ak prokurátor podá obžalobu a navrhne v nej vykonanie dôkazu skutočnosťami zistenými agentom, čo nebol daný prípad.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní týchto dôkazov a je možné konštatovať, že tieto boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Tr. por., a preto nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto postupoval podľa § 382 písm. c/ Tr. por. a dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.